

ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΝ ΑΓΟΝΟΝ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Αυτό υπαγορεύει στην κυβέρνηση την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, στην παράκαμψη του κοινοβουλίου, στην διακυβέρνηση μέσω διαταγμάτων και στην ενίσχυση της καταστολής των κοινωνικών αγώνων. Με δυο λόγια, στην επιβολή ενός κράτους έκτακτης ανάγκης.

Γι αυτό η κυβέρνηση επιμένει τόσο στη **θεωρία των «δύο άκρων»**, ταυτίζοντας τους μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής με τους αγωνιστές στις Σκουριές, με όσους αντιτίθενται στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τους αναρχικούς, ακόμα και με τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς.

Γι αυτό η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» καταδικάζει σε φυλάκιση καταληψίες μαθητές και βγάζει κάθε απεργία παράνομη, ενώ από την πίσω πόρτα αφήνει ελεύθερα τα μισά στελέχη της Χρυσής Αυγής (για να μην κοπεί κάθε δυνατότητα για μελλοντική τους χρήση).

Το «βαρύ οπλοστάσιο» της κυβέρνησης δεν δείχνει τόσο δύναμη, αλλά κυρίως αδυναμία. Όλα τα αυταρχικά καθεστώτα που βασίζονται στη δύναμη της επιβολής είναι άκρως απονομιμοποιημένα στη λαϊκή συνείδηση και κατά συνέπεια ευάλωτα. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κυβέρνηση Σαμαρά – και πολύ περισσότερο οι πολιτική που υπηρετεί – θα καταβαραθρωθούν. Και σίγουρα κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει με τον γνώριμο συντηχιακό τρόπο των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών της λογικής «όταν οι άλλοι καίγονται δεν κουνάω ούτε τα μικρό μου δαχτυλάκι και όταν πάρω εγώ φωτιά φωνάζω βοήθεια».

Ούτε βέβαια αντιμετωπίζεται με την κοινοβουλευτική λογική του ώριμου φρούτου (ΣΥΡΙΖΑ) που περιμένει να πέσει η κυβέρνηση από την φθορά που θα υποστεί ή περιμένοντας να γίνει πρώτα το κόμμα (ΚΚΕ) ηγεσία και μετά να ξεκινήσει ο αγώνας.

Αν η κυβέρνηση βαδίζει σε τεντωμένο σκοινί, αυτό που χρειάζεται είναι να το κόψουμε άμεσα, με συντονισμένους συγκρουσιακούς αγώνες με διάρκεια, με ένα νέο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, χωρίς να περιμένουμε τους κοινοβουλευτικούς αστέρες, τους κομματικούς μεσσίες, ή πότε θα αποφασίσουν οι γερασμένες και συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες να σύρουν τα πόδια τους. Αυτό απαιτεί οργάνωση στη βάση, για περάσει ο αγώνας πραγματικά στα χέρια των εργαζομένων.

- **Μπαίνουμε σε κάθε μάχη χωρίς να την υποτιμάμε σπάζοντας τα όρια του «εφικτού» που οδηγούν στην ήττα. Συνδεόμαστε με τους άλλους εργατικούς χώρους και με την τοπική κοινωνία.**
- **Διευρύνουμε τα αιτήματα του αγώνα μας έτσι ώστε να ενοποιούν όλους τους εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα τους άνεργους, τους νέους σε κοινό στόχο.**
- **Να φύγουμε από τη λογική των 24ωρων απεργιών με χαρακτήρα διαμαρτυρίας και να προσανατολιστούμε σε απεργίες με χαρακτήρα σύγκρουσης, απεργίες με διάρκεια!**

Ενάντια στα συνεχή «μνημόνια» τις επιθέσεις του κεφαλαίου, κράτους και νεοναζιστών απαντάμε με σκληρούς αγώνες και το δικό μας πρόγραμμα:

- **ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΤΩ η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ και η ΤΡΟΪΚΑ!**
- **ΡΗΞΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΡΩ.**
- **ΔΙΑΓΡΑΦΗ του ΛΗΣΤΡΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ! - ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ των ΤΡΑΠΕΖΩΝ και των ΒΑΣΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ της ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ με ΕΛΕΓΧΟ των ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ!**
- **ΔΗΜΟΣΙΑ και ΔΩΡΕΑΝ ΥΓΕΙΑ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΠΡΟΝΟΙΑ για ΟΛΟΥΣ! ΟΧΙ στο ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ της ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ και των ΕΘΝΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ!**
- **ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΟΛΩΝ των ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ – ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ των ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ σε ΔΗΜΟΣΙΟ και ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ.**
- **ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΦΟΡΟΛΗΣΤΡΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ και ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΧΡΕΩΝ των ΛΑΙΚΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ προς τις ΤΡΑΠΕΖΕΣ!**
- **ΟΧΙ στην ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ και το ΦΑΣΙΣΜΟ! ΔΙΑΛΥΣΗ των ΜΟΝΑΔΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ και των ΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ.**

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2013

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Μετά από τριάντα χρόνια Βάρβαρων μνημονιακών πολιτικών που εφάρμοσαν τρεις διαδοχικές κυβερνήσεις, **η εικόνα της ελληνικής κοινωνίας εμφανίζει σημάδια βιβλικής καταστροφής.** Με το 1/3 των εργαζομένων στην ανεργία, μειώσεις ως και 50% σε μισθούς-συντάξεις, τη διάλυση της δημόσιας υγείας, παιδείας και κάθε κοινωνικής υπηρεσίας που δεν έχει ακόμα ιδιωτικοποιηθεί, με πάνω από 4.500 αυτοκτονίες, με 40.000 άστεγους και το φάσμα των πλειστηριασμών κατοικίας να προβάλλει απειλητικά, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βιώνουν την πιο βάρβαρη μεταπολεμική κρίση.

Η Ελλάδα βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, της μεγαλύτερης που αντιμετωπίζει ο καπιταλισμός από το 1929. Όπως τότε, έτσι και τώρα οι καπιταλιστές προσπαθούν να την ξεπεράσουν συνθλιβοντας την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Κάθε πολιτική που εφαρμόζει η εκάστοτε κυβέρνηση παραμένει ίδια και अपαράλλαχτη γιατί υποτάσσεται στις επιδιώξεις του κεφαλαίου. Κατά συνέπεια, είναι αδύνατο να γίνουν επιμέρους βελτιώσεις σε αυτή την πολιτική. Το μόνο πραγματικά «εφικτό» είναι η συνολική ανατροπή της, μαζί με αυτούς που την εφαρμόζουν.

Γι αυτό είναι απαραίτητο να αξιολογήσουμε τις αντιστάσεις που υπήρχαν σε αυτά τα τριάντα χρόνια και ιδιαίτερα στον κλάδο μας που πολλές φορές έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο, αποφεύγοντας δύο λάθη που συνήθως γίνονται.

- Το πρώτο είναι η αντίληψη που καλλιεργείται από τα ΜΜΕ ότι «δεν γίνεται τίποτα, αυτοί είναι αήπτητοι». Αυτή η αντίληψη είναι βασική στο οπλοστάσιο της κυβερνητικής προπαγάνδας γιατί υπονομεύει τις αγωνιστικές διαθέσεις.
- Το δεύτερο λάθος ότι «ξαφνικά, αυθόρμητα θα ξεσηκωθεί ο λαός, θα μπει στη βουλή και η κυβέρνηση θα φύγει με ελικόπτερο». Αυτή η άποψη βασίζεται στην άρρητη παραδοχή ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να συσσωρεύσουν εμπειρίες για να χτίσουν ένα οργανωμένο κίνημα και γι αυτό, όλες οι ελπίδες εναποτίθενται σε αυθόρμητες κοινωνικές εκρήξεις.

Ο «αήπτητος αντίπαλος»

Ο Σαμαράς είναι τόσο «αήπτητος», όσο ήταν ο Παπανδρέου και Παπαδήμος. Ο πρώτος παραιτήθηκε μετά από ένα μπαράζ απεργιακών κινητοποιήσεων, καταλήψεων πλατειών και αντικυβερνητικών διαδηλώσεων την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου. Ο δεύτερος προΐστατα της τρικομματικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ και άντεξε μόνο μερικούς μήνες.

Τον Σαμαρά μέχρι στιγμής τον σώζει η απουσία ουσιαστικής αντιπολίτευσης και η γραφειοκρατία των συνδικάτων που υπονομεύει κάθε νικηφόρα προοπτική των αγώνων. Γνωρίζει καλά ότι το ενδεχόμενο εκλογών θα είναι καταστροφικό, αφού ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ βουλιάζουν και η νεοναζιστική Χρυσή Αυγή δεν μπορεί πλέον να χρησιμοποιηθεί ως κυβερνητικός εταίρος.

Η επίδειξη «σιδερένιας πυγμής», με τα δικαστήρια να βγάζουν παράνομες ακόμα και στάσεις εργασίας, με τις κάθε λογής διώξεις απεργών και αγωνιστών συνδικαλιστών, με τα ΜΑΤ στο ραδιομέγαρο της ΕΤΡ, με τις καταδικές μαθητών-καταληψιών και αγωνιστών στη Χαλκιδική και τόσα αλλά ίσως είναι τελικά το κύκνειο άσμα μιας ακραίας αυταρχικής κυβέρνησης που έχει καταλύσει ακόμη και την στοιχειώδη αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Το ζητούμενο όμως δεν είναι απλά να φύγει μόνο μια αυταρχική-αντεργατική κυβέρνηση, αλλά να ανατραπεί το σύνολο της αυταρχικής-αντεργατικής πολιτικής που έχει επιβάλει.

Αυθόρμητες κοινωνικές εκρήξεις και οργανωμένο κίνημα.

Το αυθόρμητο και το οργανωμένο πάντα συνυπήρχαν και αλληλοτροφοδοτούσαν στην ιστορία του εργατικού κινήματος.

Οι πρώτες μεγάλες αντιστάσεις στα μνημόνια ήταν οι πανεργατικές απεργίες. Ήδη από τον **Φλεβάρη του 2010, με πρώτο μεγάλο σταθμό την 5η Μάη**, όταν αλληπαλλάγη κύματα διαδηλωτών έφταναν στο Σύνταγμα και πολλοί επιχειρούσαν να μπουκίσουν στη βουλή. Ένα από τα μεγαλύτερα μπλοκ ήταν της ΠΟΕ-ΟΤΑ.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν μαζικά τον Μάιο, αλλά και μέσα στο καλοκαίρι, αν και η δυναμική τους υπονομεύτηκε από τον εμπρησμό της Μαρφίν που αντικειμενικά εξυπηρέτησε την κυβέρνηση.

Το φθινόπωρο οι κινητοποιήσεις επαναλαμβάνονται και κρατούν ως τις παραμονές Χριστουγέννων, με την ΠΟΕ-ΟΤΑ να κάνει 5νθήμερη απεργία τον Νοέμβρη και τους σύνεδρους της αριστεράς να διακόπτουν από το ενδιάμεσο συνέδριο για να συμμετέχουν στη διαδήλωση την δεύτερη επέτειο από τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου.

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
- ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στους Ο.Τ.Α.**

Το 2011 ξεκινά με νέες κινητοποιήσεις. Από τον περασμένο Δεκέμβρη βρίσκεται σε εξέλιξη ο αγώνας των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στο νέο ΧΥΤΑ. Ο αγώνας αυτός θα γίνει σύμβολο της αντίστασης ενάντια στα αρπακτικά του ιδιωτικού κεφαλαίου και θα οδηγήσει σε ήττα της κυβέρνησης.

Το Φλεβάρη βγαίνουν στο δρόμο οι συμβασιούχοι, το Μάρτη ξεκινάει κατάληψη 26 ημερών του δήμου Αθήνας. Νέα Πανεργατική στις 8 Μάη παραλύει τη χώρα.

Λίγες μέρες μετά η ΠΑΣΚΕ-ΟΤΑ, σε μια προσπάθεια να διατηρήσει τον έλεγχο, ανακοινώνει την αποχώρησή της από το ΠΑΣΟΚ. Η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ, που το προηγούμενο διάστημα στήριζε τον Καλλικράτη, τώρα λέει πως «η κυβέρνηση θα φύγει με ελικόπτερο». Δεν ενδιαφέρεται όμως για να βγάλει τα απαραίτητα πολιτικά συμπεράσματα και κάθε φορά, την κρίσιμη στιγμή επιλέγει την υποχώρηση, λέγοντας ότι «δεν κάνουμε πολιτικό αγώνα». **Επιβεβαιώνει έτσι το ρόλο της ως συνδικαλιστική «γραφειοκρατία» που ενδιαφέρεται αποκλειστικά για τα ιδιαίτερα της συμφέροντα και την αναπαραγωγή της, κρατώντας το κίνημα με «χειρόφρενο» και βάζοντας μαστρικές τρικλοποδιές στις κρίσιμες στιγμές.**

Το καλοκαίρι του 2011 ξεκινάει το κίνημα των πλατειών που, εμπνευσμένο από τις πλατείες Ταχρίρ και Μαδρίτης, αποκτά γρήγορα μαζικές διαστάσεις. Συσπειρώνει ανέργους, νεολαίους, ανθρώπους χωρίς συνδικαλιστική εκπροσώπηση, μεσοστρώματα τσακισμένα από την κρίση, αλλά και συνδικαλισμένους εργαζόμενους. Η αριστερά κυριαρχεί στις συνελεύσεις στην κάτω πλατεία, παρόλο που η στάση της δεν είναι ενιαία. Το ΚΚΕ απέχει καταγγέλλοντας το κίνημα ως «απολιτικό» και «χειραγωγούμενο», βάζοντας το συμπέρασμα ότι η κίνηση αυτή των μαζών «έθρεψε το φασισμό»... Άραγε τότε τι θρέφει την αριστερά, η αφασία του καναπέ; Ο ΣΥΡΙΖΑ συμμετέχει αποφεύγοντας όμως να βάλει προωθημένα πολιτικά ζητήματα για να μην διαταράξει το υποτιθέται «απολιτικό» κλίμα, ενώ η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εστιάζει στις αντικαπιταλιστικές αιχμές του κινήματος (διαγραφή χρέους, εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο, απαγόρευση απολύσεων) και στη σύνδεσή του με τα συνδικάτα.

Παράλληλα συνεχίζονται και οι απεργίες με σταθμούς τις Πανεργατικές στις 15 και 28-29 Ιούνη. Το κίνημα πλατειών αλλητροφοδοτείται με τις απεργίες με κορύφωση το μαζικό συλλαλητήριο και τις ολόήμερες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου.

Όταν τον Αύγουστο τα ΜΑΤ εκκενώνουν το Σύνταγμα, η κυβέρνηση ελπίζει ότι ξεπέρασε τα δύσκολα, αλλά όμως μάταια.

Το φθινόπωρο 2011 ξεκινούν νέες κινητοποιήσεις σε πολλούς χώρους.

• **Τέλη Σεπτέμβρη ξεκινούν οι καταλήψεις δημορχείων με πρωτοβουλία των πρωτοβάθμιων, ξεπερνώντας την ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ που αρχικά περιορίζεται σε συμβολικές καταλήψεις.**

Οι κινητοποιήσεις γιγαντώνονται, υπουργεία καταλαμβάνονται και η κυβέρνηση οργανώνει απεργοσπαστικό μηχανισμό με ιδιώτες και στέλνει τα ΜΑΤ στο ΧΥΤΑ. Ομάδες απεργών μπλοκάρουν τα φορτηγά των ιδιωτών, ενώ η Πακιστανική Ένωση καλεί τα μέλη της να μην δουλέψουν ως απεργοσπαστικά πληρώματα.

Τελικά η κυβέρνηση απαντάει με επιστράτευση των απεργών και η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) κλείνει τις κινητοποιήσεις εσπευσμένα, παρόλο που όπου έγιναν μαζικές συνελεύσεις και ο κόσμος ψήφιζε συνέχεια.

Παρόλα αυτά, η αρχή του τέλους της κυβέρνησης Παπανδρέου έχει σημάνει.

• **Η 48ωρη Γενική Απεργία στις 19-20 Οκτώβρη** είναι πρωτοφανής και οι διαδηλώσεις οι μεγαλύτερες των τελευταίων 30 χρόνων **με 500.000 διαδηλωτές στη Αθήνα και άλλους τόσους στην υπόλοιπη χώρα.** Η κυβέρνηση κυριολεκτικά απομονωμένη κατέφυγε σε μαζική κρατική καταστολή προκαλώντας τον θάνατο ενός διαδηλωτή από χημικά αέρια.

• Λίγες μέρες μετά **οι παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου μετατρέπονται σε διαδηλώσεις συμβάλλοντας στην πτώση της κυβέρνησης Παπανδρέου, μετά από μια αποτυχημένη «ντρίμπλα» για δημοψήφισμα.**

Το κίνημα ή το κοινοβούλιο θα δώσει τη λύση;

• **Η νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ με πρωθυπουργό έναν τραπεζίτη φιλοδοξεί να συνεχίσει «ως το τέλος» την πολιτική της προκατόχου της. Η μαζική διαδήλωση όμως στις 12 Φλεβάρη 2012 και η άγρια καταστολή που ακολούθησε σηματοδοτεί την αρχή του τέλους της.** Παράλληλα όμως, φαίνονται και τα πρώτα σημάδια κόπωσης και απογοήτευσης στο κίνημα, ενώ ενισχύονται οι προσδοκίες για μια εύκολη κοινοβουλευτική λύση με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που θα ανακόψει την βάρβαρη επίθεση του κεφαλαίου. Όμως στο «γήπεδο» του κοινοβουλευτισμού και ιδιαίτερα με απών το εργατικό κίνημα, το κεφάλαιο έχει πάντα τον τελευταίο λόγο.

• **Η ΝΔ ετοιμάζεται ως η διάδοχη λύση, προβάλλοντας σαν «υπεύθυνος διαπραγματευτής» με την τρόικα** και ταυτόχρονα υιοθετώντας το μεγαλύτερο μέρος της ρατσιστικής συνθηματολογίας της Χρυσής Αυγής με στόχο να αλλάξει την πολιτική ατζέντα μετατοπίζοντας τις ευθύνες για την κρίση από τους κυβερνώντες και τους καπιταλιστές στους μετανάστες. Τον ίδιο στόχο εξυπηρετούν τα πογκρόμ του «Ξένου Δία». Μετά από τις δύο εκλογικές αναμετρήσεις του 2012, το αποτέλεσμα δείχνει μια μεγάλη ταξική πόλωση. **Η νέα κυβέρνηση επιταχύνει την αντεργατική επίθεση και δυναμώνει την καταστολή.**

• **Τον Αύγουστο στην πορεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ με απορριμματοφόρα συλλαμβάνονται 18 οδηγοί** και κρατούνται για «παρακώλυση κυκλοφορίας». Μόλις απελευθερώνονται η ΔΙΑΣ συλλαμβάνει ξανά τους 3... Νωρίτερα τον ίδιο μήνα γίνεται συλλαλητήριο με 10.000 διαδηλωτές για την δολοφονία Ιρακινού μετανάστη από τα ναζιστικά τάγματα εφόδου, που μετά τις εκλογές έχουν αναβαθμίσει τη δράση τους με ανοιχτές επιθέσεις σε πάγκους και μαγαζιά μεταναστών και ξυλοδαρμούς αριστερών αγωνιστών.

• **Το φθινόπωρο οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται με μία Πανεργατική και δεκάδες κλαδικές απεργίες το Σεπτέμβρη, διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη Μέρκελ τον Οκτώβρη και 48ωρη Πανεργατική 6-7 Νοέμβρη.**

• **Ξεκινούν νέες καταλήψεις δημορχείων**, αλλά η ΠΟΕ-ΟΤΑ τις περιορίζει συμβολικά στα γραφεία προσωπικού. Λίγα σωματεία θα κάνουν ουσιαστικές καταλήψεις και σύντομα ο αγώνας εκφυλίζεται.

Επίσης, δυνατοί κλαδικοί αγώνες όπως η απεργία στα λιμάνια και στις αρχές του 2013 στο ΜΕΤΡΟ μένουν ουσιαστικά απομονωμένοι, ποινικοποιούνται και οδηγούνται στη ήττα.

• **Από την αρχή του 2013 η κυβέρνηση γίνεται όλο και πιο επιθετική, ενώ το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση.**

Έτσι, ενώ μέχρι τότε είχαμε σοβαρές απώλειες σε μισθούς, δεν είχαν όμως τολμήσει να προχωρήσουν σε απολύσεις στο δημόσιο. Η αρχή έγινε στα τέλη του 2012 με τους λεγόμενους «επίορκους» με τα συνδικάτα να παρακολουθούν αμήχανα χωρίς να αντιδρούν, ενώ ήταν ολοφάνερο ότι αυτό δεν ήταν παρά μόνο η αρχή για να στηθεί η βιομηχανία των απολύσεων. Αυτό αποθρασύνει την κυβέρνηση, η οποία παραμονές των φετινών πανελλαδικών ανακοινώνει μαζικές απολύσεις καθηγητών.

• **Η ΟΛΜΕ ζητάει τη στήριξη της ΑΔΕΔΥ που κατά πλειοψηφία (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ) αρνείται να βγάλει απεργία συμπαράστασης, ενώ η κυβέρνηση επιστρατεύει τους εκπαιδευτικούς** πριν αρχίσει καν η απεργία.

Παρόλα αυτά, οι Γενικές Συνελεύσεις των εκπαιδευτικών αποφασίζουν με 93% απεργία, αλλά η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ (όλοι πλην των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων) την αναστέλλει πραξικοπηματικά. Έτσι χάνεται μια μάχη χωρίς καν να δοθεί με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία να προσφέρει μια τεράστια υπηρεσία στην κυβέρνηση.

• **Έρχεται τώρα η σειρά ΕΡΤ** με την με την κυβέρνηση να αναγγέλλει το κλείσιμό της και την απόλυση όλου του προσωπικού. Οι εργαζόμενοι καταλαμβάνουν το κεντρικό κτήριο στην Αγ. Παρασκευή που γίνεται κέντρο αγώνα και συγκεντρώνει χιλιάδες αλληλέγγυους.

• **Ο επόμενος στη «λίστα» είναι οι ΟΤΑ με 5.500 διαθεσιμότητες-απολύσεις σχολικών φυλάκων** και δημοτικών αστυνομικών.

Η πρώτη αντίδραση είναι μαζική: **πάνω από 10.000 διαδηλώνουν στις 8 Ιούνη.**

Όμως η ΠΟΕ-ΟΤΑ προσαρμόζει την τακτική της στις κινήσεις των δημάρχων και οδηγούμαστε σε αποκλιμάκωση. Τη μέρα ψήφισης των απολύσεων στο κοινοβούλιο, κανείς δεν προτείνει τίποτα για τη συνέχεια, παρά μόνο, στην καλύτερη περίπτωση, «να πάμε το Σεπτέμβρη μαζί με τους καθηγητές».

• **Έτσι φτάσαμε στο Σεπτέμβρη**, με τους καθηγητές να ξεκινάν τη χρονιά με απεργία για να αποσυρθούν οι απολύσεις.

Στο δρόμο βγαίνουν και οι εργαζόμενοι στα ασφαλιστικά ιδρύματα και οι διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ που συνεχίζουν σχεδόν μόνοι τους για 10 εβδομάδες.

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ, που μέχρι τότε κατήγγειλε την ΑΔΕΔΥ για ολιγωρία και κάθε φορά που δυσκόλευαν τα πράγματα έκλεινε τον αγώνα γιατί «δεν μπορούμε να προχωρήσουμε μόνοι μας και οι άλλοι δεν ακολουθούν», τώρα είναι απρόθυμη να ακολουθήσει καταφεύγοντας σε φθηνές δικαιολογίες (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) πως «όταν απεργούσαμε εμείς δεν ακολουθούσαν οι καθηγητές». Την πρόταση να ζητήσουμε από την ΑΔΕΔΥ να προκηρύξει μια ακόμα 48ωρη την ψηφίζουν ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και, παρά τις φραστικές διαφοροποιήσεις και η ΔΣΚ (ΣΥΡΙΖΑ) η οποία μάλιστα σημειώνει ταχεία συντηρητική προσαρμογή σε αγώνες χαμηλής έντασης. Την ίδια στάση και χειρότερη κράτησαν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ συνολικά.

Η ίδια τακτική επαναλήφθηκε και σε άλλες ομοσπονδίες, με αποτέλεσμα τη δεύτερη βδομάδα ο αγώνας να ξεφουσκώσει και να χαθεί μια μοναδική ευκαιρία για ένα πραγματικό απεργιακό μέτωπο που θα σαρώσει την κυβέρνηση βάζοντας ισχυρά εμπόδια στην εφαρμογή των αντεργατικών πολιτικών. Ένα κίνημα που θα αλληλοτροφοδοτούταν άμεσα με το αντιφασιστικό κίνημα. Γιατί τις ίδιες μέρες είχε ξεσπάσει ένα κύμα λαϊκής οργής για την εν ψυχρώ δολοφονία του αντιφασίστα αγωνιστή και μουσικού Παύλου Φύσσα από τους φασίστες δολοφόνους της Χρυσής Αυγής. Λίγες μέρες πριν, η ίδια μαφιόζικη συμμορία είχε επιτεθεί με δολοφονική μανία σε μέλη του ΚΚΕ στο Πέραμα στέλνοντας 8 άτομα στο νοσοκομείο.

Οι μαζικές διαδηλώσεις 30.000 αντιφασιστών μερικές ώρες μετά στον τόπο της δολοφονίας και 50.000 την επόμενη βδομάδα στην πορεία προς στα γραφεία των νεοναζί στη Μεσογείων, ανάγκασαν την κυβέρνηση ξεθάψει τις δεκάδες υποθέσεις που ήταν κλειδωμένες στα συρτάρια του Δένδια ανοίγοντας το δρόμο για τις συλλήψεις του Μιχαολιάκου και πολλών στελεχών σε μια προσπάθεια δημιουργίας νέων πολιτικών δεδομένων και ταυτόχρονα αλλαγή της ατζέντας και της πρωτοβουλίας κινήσεων. Δυστυχώς, η γραφειοκρατική αντίληψη, η έλλειψη προοπτικής και ο εγκλωβισμός στην αστική πολιτική των συνδικαλιστών ηγεσιών «δεν είδε» τίποτα από όλα αυτά και μάλλον τώρα περμένουν πότε ο Μητσστάκης θα υπογράψει τις επόμενες απολύσεις.

Σε τεντωμένο σκοινί

Μια πρώτη βιαστική ματιά στη σημερινή κατάσταση οδηγεί στο συμπέρασμα ότι όλα έχουν δρομολογηθεί και είναι μη αναστρέψιμα. Αυτή άλλωστε είναι η εικόνα που προβάλλουν τα ΜΜΕ και από ότι φαίνεται έχει αποδεχθεί το σύνολο σχεδόν την συνδικαλιστικής ηγεσίας. Όμως για τον αν η κυβέρνηση είναι αήττητη και η πολιτική της είναι αναπόφευκτη καλύτερα μάλλον το γνωρίζει η ίδια. Και οι πολιτικές της επιλογές δεν δείχνουν κάτι τέτοιο.

• **Οι οικονομικοί δείκτες δείχνουν ξεκάθαρα πως δεν υπάρχει κανένα φως στο βάθος του τούνελ**, κάτι που σημαίνει ότι το πρόβλημα θα βρίσκεται συνεχώς μπροστά, όλο και περισσότερο διογκωμένο. Η οικονομική κατάρρευση δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους, αλλά και όλο και πλατύτερα μεσοστρώματα, ακόμα και κομμάτια του κεφαλαίου. Αυτό δεν σημαίνει πως υπάρχουν κοινά διαταξικά συμφέροντα ενάντια στη σημερινή πολιτική, αλλά **η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων οδηγεί αναπόφευκτα σε κοινωνικές εκρήξεις.**